

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 349/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátska kancelária LWL s. r. o., Šafárikova 431/4, Galanta, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/118/2024 z 29. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2Cdo/118/2024 z 29. januára 2026 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z veľmi strohej ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 10Vyd/2/2022-71 z 31. júla 2023 zamietol návrh sťažovateľky (navrhovateľky) na začatie konania o potvrdení vydržania vlastníckeho práva ku konkrétne špecifikovaným nehnuteľnostiam v katastrálnom území [REDACTED] „na podiel pod [REDACTED]“, v ktorom tvrdila, že právnym titulom vydržania bola kúpna zmluva z 9. októbra 1956 uzavretá medzi právnymi predchodcami sťažovateľky (kupujúcimi) a vtedajšími pozemnoknižnými vlastníkmi nehnuteľností v celosti (predávajúcimi), ktorej predmetom bol aj spoluvlastnícky podiel 18/144 [REDACTED], rodenej [REDACTED], pričom pravdepodobne len z dôvodu administratívnej nedbalosti nedošlo k zápisu prevodu tohto spoluvlastníckeho podielu tejto neznámej

spoluvlastníčky na právnych predchodcov sťažovateľky. Po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľka neosvedčila, že splnila predpoklady na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním [§ 359e ods. 2 v spojení s 359f ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“)]. Z potvrdenia „Odboru pre výstavbu rady ONV v Galante“ zo 14. septembra 1957, na ktoré sťažovateľka poukázala, nevyplynulo, že by tento spoluvlastnícky podiel tejto neznámej spoluvlastníčky prešiel do držby právnych predchodcov sťažovateľky, ale jasne z neho vyplynulo, že nehnuteľnosti zapísané v pozmenmoknižnej vložke č. ■■■, ktorých vlastníckmi sú ■■■, rodená ■■■ a ■■■ v spoluvlastníckom podiele 36/144, ktorí bývajú v Maďarsku, neboli ako maďarský majetok konfiškované, teda „majiteľom držba týchto nehnuteľností iným spôsobom nebola odňatá“. Na základe uvedeného potvrdenia si právni predchodcovia sťažovateľky museli byť vedomí, že nie sú vlastníckmi nehnuteľností v podiele 18/144 patriacich ■■■, rodenej ■■■. Nadobudnutie vlastníckeho práva sťažovateľky k predmetným nehnuteľnostiam v spoluvlastníckom podiele 18/144 po ■■■, rodenej ■■■, nevyplynulo ani z ňou predložených osvedčení o dedičstve. Sťažovateľka tak nepreukázala existenciu titulu (aspoň domnelého), na základe ktorého by nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a mohla byť dobromyseľná v tom, že jej nehnuteľnosti patria. Samotné užívanie a hospodárenie na predmetných nehnuteľnostiach sťažovateľkou, resp. jej právnymi predchodcami automaticky nezakladá vznik vlastníckeho práva. Okrem toho nebol splnený ani druhý predpoklad vydržania, a to nepretržitosť vydržacej doby (10 rokov).

3. Proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, namietajúc, že vec nesprávne právne posúdil, pričom na podporu svojich argumentov o splnení predpokladov na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním, osvedčeným notárskou zápisnicou JUDr. Karola Kovácsa sp. zn. N 86/2022 NZ 19330/2022 z 7. júla 2022, poukázala okrem rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/287/2006 a sp. zn. 5Cdo/210/2019 aj na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo 14. novembra 2018 (ZNaU 48/2018) týkajúci sa otázky vydržania na základe ústnej zmluvy.

4. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 24Co/88/2023-91 z 23. apríla 2024 uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne. Doplnil, že z odvolania navrhovateľky je zrejmé, že sťažovateľka si zamieňa „osvedčenie podmienok na podanie návrhu na konanie o potvrdení vydržania“, ktoré bolo obsahom predloženej notárskej zápisnice, a „osvedčenie podmienok vydržania vlastníckeho práva“. Zbytočnou a právne nevýznamnou notárskou zápisnicou bola osvedčená len tá skutočnosť, že navrhovateľka splnila podmienky na podanie návrhu na začatie konania o potvrdení vydržania podľa § 359a CMP, a nie že splnila podmienky vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorými sú dobromyseľnosť držiteľa, oprávnená držba po dobu 10 rokov a uplynutie vydržacej doby.

5. Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) bez toho, aby jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom naformulovala právnu otázku, pri ktorej riešení sa krajský súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Zotrvala na názore, že ňou predložené listiny svedčia o poctivom nadobudnutí veci, aj keď sa právny titul nezachoval. Namietala, že krajský súd odôvodnil výrok svojho rozhodnutia zmätočne, v súvislosti s čím poukázala na rozsudok veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1VCdo/1/2024 z 13. mája 2024

(publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2024 pod č. 15), v ktorom podľa jej názoru správne konštatoval, že nedostatok právneho titulu (napr. ústna kúpna zmluva nehnuteľnosti, resp. jej nedoloženie) pre účely vydržania nemôže zapríčiniť neoprávnenosť držby, resp. nedobromyseľnosť držiteľa, ale môže byť (iba) jedným z dôkazov preukazujúcich oprávnenosť držby, resp. dobromyseľnosť držiteľa.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením (ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. marca 2026) dovolanie odmietol ako neprípustné [§ 447 písm. f) CSP]. V snahe porozumieť sťažovateľke uviedol, že sťažovateľka odklon od ustálenej praxe dovolacieho súdu vidí v riešení otázky, „či neoprávnenosť držby, resp. nedobromyseľnosť držiteľa môže pre účely vydržania zapríčiniť iba nedostatok predloženia listiny – kúpnej zmluvy“, na tejto však rozhodnutie krajského súdu nezáviselo. S poukazom na účel konania o potvrdenie vydržania podľa § 359a až § 359k CMP uviedol, že rozhodujúcim dôvodom zamietnutia návrhu bolo neosvedčenie v návrhu tvrdenej kúpy spoluvlastníckeho podielu od [REDAKOVANÉ], rodenej [REDAKOVANÉ], kúpnu zmluvou z 9. novembra 1956, teda samotného právneho titulu, od ktorého sťažovateľka odvodzovala svoju dobromyseľnosť a trvanie oprávnenej držby. Sťažovateľka disponuje listinami, ktoré preukazujú opak jej tvrdenia o tom, že nepretržite užíva predmetné nehnuteľnosti v dobrej viere, že jej patria, sama totiž do súdneho spisu (č. l. 18) predložila uznesenie okresného súdu čd. 1777/61 zo 17. augusta 1961, ktorým bola žiadosť o vklad vlastníckeho práva, aj čo sa týka spoluvlastníckeho podielu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], rodenej [REDAKOVANÉ], (18/144) zamietnutá, preto nemohla byť v dobre viere, že jej predmetný spoluvlastnícky podiel patrí, a je potom irelevantné, či sa originál kúpnej zmluvy zachoval alebo nie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] opakovane vyjadruje presvedčenie o splnení predpokladov na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním, pričom najvyššiemu súdu vytýka, že v napadnutom rozhodnutí presvedčivo neodôvodnil odklon od rozhodovacej činnosti ústavného súdu – nálezu sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo 14. novembra 2018 (ZNaU 48/2018) týkajúceho sa otázky vydržania na základe ústnej zmluvy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/118/2024 z 29. januára 2026 o odmietnutí dovolania ako neprípustného (bod 6), ktoré sťažovateľka považuje za zjavne neodôvodnené vo vzťahu k nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo 14. novembra 2018 (ZNaU 48/2018) týkajúceho sa otázky vydržania na základe ústnej zmluvy (bod 7).

9. V posudzovanom prípade treba vychádzať z toho, že vydržanie patrí k všeobecným originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a pojmovo predstavuje nadobudnutie vlastníckeho práva dlhodobou držbou oprávnenou osobou, ktorá nie je vlastníkom; podrobnosti upravujú § 134 Občianskeho zákonníka.

10. Skutočnosť, že ide o nehnuteľnosti – pozemky neznámych/nezistených vlastníkov, neznamená, že k nim nie je reálne možné usporiadať práva. Smrť fyzickej osoby je v majetkových veciach právnou skutočnosťou, s ktorou sa spája univerzálna sukcesia podľa § 460 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Dedičstvo sa síce nadobúda smrťou poručiteľa, avšak princíp ingerencie štátu pri nadobúdaní dedičstva sa prejavuje v tom, že dedičstvo musí byť súdom (predtým štátnym notárstvom) prejednané a vyporiadané. Podľa rozhodnutia súdu (štátneho notárstva) o dedičstve sa nadobúda dedičstvo s účinnosťou ku dňu smrti poručiteľa (R 30/1993).

11. Zákom č. 68/2021 Z. z. z 27. januára 2021, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony s účinnosťou od 1. mája 2021 došlo k zrušeniu § 63 Notárskeho poriadku a osvedčovanie o vydržaní bolo úplne vyňaté z činnosti notárov. Po novom konanie o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo konanie o vydržaní práva zodpovedajúceho vecnému bremenu upravujú ustanovenia § 359a a nasl. CMP, pričom je plne v právomoci súdu, v ktorého obvode sa tá-ktorá nehnuteľnosť nachádza (k tomu pozri napr. uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 336/2023 z 8. júna 2023, ZNaU 68/2023, týkajúce sa otázky disciplinárneho konania proti notárovi).

12. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

13. Zákoným limitom na posudzovanie obsahu podaného dovolania je § 440 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi. Tento postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu ich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom opravných prostriedkov je v dispozícii strán konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck. 2022. s. 1616 – 1620.).

14. Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje za nesprávne (II. ÚS 277/2021). Ústavný súd pri preskúmvaní rozhodnutí dovolacieho súdu z pohľadu posudzovania obsahu dovolania vyslovil, že úlohou najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho je pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku (I. ÚS 336/2019, I. ÚS 115/2020, IV. ÚS 15/2021, IV. ÚS 253/2024), ale na druhej strane nemožno dotvárať vec na úkor procesnej protistrany (III. ÚS 278/2022). Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc (III. ÚS 580/2021, III. ÚS 198/2022). Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky. Proti nadmernému formalizmu pri posudzovaní procesných úkonov účastníkov civilného konania sa ústavný súd

vo svojej rozhodovacej činnosti vymedzuje (II. ÚS 135/04, III. ÚS 564/2021). V tejto myšlienkovej línii konštatuje, že procesný predpis (Civilný sporový poriadok) nevyžaduje, aby dovolací dôvod bol označený aj konkrétnym číslom paragrafu (§ 420, resp. § 421). Naopak, z § 431 ods. 2 a § 432 ods. 2 CSP vyplýva spôsob, akým je potrebné konkrétny dovolací dôvod vymedziť.

15. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nepoprela, že v podanom dovolaní jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neformulovala právnu otázku, pri ktorej riešení sa krajský súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

16. Napriek tomu najvyšší súd v snahe pokúsiť sa autenticky porozumieť sťažovateľke (dovolateľke) ustálil, že podaným dovolaním chcela zodpovedať otázku, „či neoprávnenosť držby, resp. nedobromyseľnosť držiteľa môže pre účely vydržania zapríčiniť iba nedostatok predloženia listiny – kúpnej zmluvy“. Dospel k záveru, že na tejto otázke rozhodnutie krajského súdu nezáviselo, čo následne viedlo najvyšší súd k odmietnutiu dovolania ako neprípustného.

17. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ako aj tomuto uzneseniu predchádzajúce rozhodnutia súdov nižšej inštancie o zamietnutí návrhu na začatie konania o potvrdení vydržania vlastníckeho práva sťažovateľky ku konkrétne špecifikovaným nehnuteľnostiam (body 2 a 4) nie sú výsledkom zjavne neodôvodneného procesného postupu, ale nevyhnutným následkom skutkových zistení (záverov) vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. V napadnutom konaní sťažovateľka nepreukázala existenciu titulu (aspoň domnelého), na základe ktorého by nadobudla vlastnícke právo ku konkrétne špecifikovaným nehnuteľnostiam a mohla byť dobromyseľná v tom, že jej nehnuteľnosti patria. Samotné užívanie a hospodárenie na predmetných nehnuteľnostiach sťažovateľkou, resp. jej právnyimi predchodcami automaticky nezakladá vznik vlastníckeho práva.

18. Predmetom ochrany podľa čl. 20 ods. 1 ústavy je len „existujúci majetok“, avšak z judikatúry ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pod tento pojem možno zahrnúť tiež majetkové hodnoty (vrátane pohľadávok), na základe ktorých môže sťažovateľ tvrdiť, že má prinajmenšom „legitímnu nádej“ na ich zhodnotenie (napr. III. ÚS 60/04, PL. ÚS 3/09 alebo rozsudok ESLP vo veci Pine Valley Developments Ltd. a iní proti Írsku z 29. 11. 1991). Judikatúra ESLP pritom nie je jednotná, čo sa týka rozhodovania, čo všetko možno považovať za legitímne očakávanie predstavujúce už predmet ochrany podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“). Posudzovanie ESLP v tomto smere je kazuistické. «Všeobecné pravidlo znie, že ak bolo určité majetkové právo priznané právoplatným rozhodnutím vnútroštátneho orgánu, ktoré je vykonateľné, potom ide o „majetok“ v zmysle čl. 1 Protokolu č. 1.» (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M.: Evropská úmluva o lidských právech. Komentář, Praha : C.H. Beck, 2012. s. 1261.).

19. Pokiaľ sťažovateľka na podporu svojich argumentov poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo 14. novembra 2018, tento ním v otázke vydržania na základe ústnej zmluvy judikoval (ZNaU 48/2018), že „Pri poskytovaní súdnej ochrany v súvislosti s nadobúdaním vlastníckeho práva vydržaním treba za podstatu a zmysel základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd považovať taký výklad § 134 Občianskeho

zákonníka, ktorý podporuje zákonnú intenciu uviesť do súladu dlhodobý faktický stav nepretržitej držby oprávneným držiteľom (ktorý je po stanovenú dobu objektívne presvedčený o svojom domnelom vlastníckom práve) so stavom vlastníckym. *A contrario*, výklad, ktorý túto možnosť vylučuje, resp. ju obmedzuje podstatným spôsobom, nemôže byť považovaný za ústavne konformný. Pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie.“.

20. Uvedený nález ústavného súdu ani právna veta z neho vyplývajúca nehovoria o tom, že ak právny úkon, na ktorý sa viazal vznik, zmena alebo zánik právneho vzťahu, nebol urobený v písomnej forme, treba automaticky predpokladať, že bol urobený ústne.

21. Argumentácii sťažovateľky o splnení predpokladov na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním „konkuruje“ komplexné vyhodnotenie skutkových a právnych okolností prípadu zjavne svedčiacich v jej neprospech (teda že nemohla byť v dobre viere, že jej predmetný spoluvlastnícky podiel patrí, a je potom irelevantné, či sa originál kúpnej zmluvy zachoval alebo nie), ktoré správne zohľadňuje účel zákonnej úpravy vydržania (súlad dlhodobého faktického stavu so stavom právnym) a aktuálnu judikatúru najvyšších súdnych autorít.

22. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Z hľadiska dobromyseľnosti držby ako podmienky nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je právne relevantnou len tá skutočnosť, ktorá má objektívne znaky titulu [prípadne aj len domnelého (putatívneho)] nadobudnutia vlastníctva. Domnelým (putatívnym) titulom nadobudnutia vlastníctva je určitá skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu (v súlade so zákonom zakladajúceho vznik vlastníctva), chýba pri nej ale niektorá stránka (vlastnosť, znak), ktorú pre nadobudnutie vlastníctva vyžaduje objektívne právo. Takýmto domnelým titulom môže byť v praxi napríklad (a) dedičské rozhodnutie o nadobudnutí veci, ktorá však v čase smrti poručiteľa objektívne nepatrila do jeho majetku, (b) neprávoplatné rozhodnutie súdu určujúce vlastníctvo veci, (c) kúpna alebo darovacia zmluva, ktorá je z niektorého dôvodu neplatná (k tomu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 17/2016 z 24. apríla 2017).

23. Základné právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania (strany sporu) zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania (strana sporu) uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (m. m. IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

24. Záver o odmietnutí dovolania ako neprípustného nemožno považovať za rozporný s namietanými základnými právami sťažovateľky podľa ústavy, listiny a dohovoru. Keďže § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu pred tým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú, vychádzajúc zo zistenia, že námietky sťažovateľky uplatnené v jej ústavnej sťažnosti nie sú spôsobilé spochybniť ústavnú konformitu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu